

Herrens dop

Umeå 10.1.2016

Varför har Gud blivit människa? Nu när vi är framme vid jultidens slut då vi har kunnat meditera över inkarnationen i lugn och ro, så kan vi idag när vi får fira Herrens dop svara kort och koncist: ”för att också vi skall bli Guds älskade barn”. Redan genom själva skapelsen är vi önskade och älskade av Gud, men vår himmelske Fader vill komma oss ännu närmare genom sin Son som blir människa för vår frälsnings skull. Han vill att vi skall få del av den djupa och förtroliga relation som finns av all evighet mellan honom och Sonen i Anden. Så stor är Guds barmhärtighet att bara det bästa är gott nog för hans barn: delaktigheten i Guds egen natur och i själva relationen mellan Fadern och Sonen. Och som Paulus säger: ”han gjorde det med det bad som återföder och förnyar genom den Helige Ande” (Tit 3:5). Jesus låter sig döpas av Johannes Döparen för att visa sin totala solidaritet med oss och genom dopet låta oss få dela hans förtrolighet med Fadern, så att Fadern också kan säga till oss: ”Du är min älskade son, du är min utvalde” (Luk 3:22).

När Jesus kommer för att låta sig döpas, säger Johannes Döparen, att han inte är värdig att knyta upp Jesu sandalremmar. Han vet att Jesus inte behöver detta botens och omvändelsens dop. Men för att ge oss en förebild vill Jesus stiga ner och helga vattnet. Så stor är hans *kenosis*, hans fullkomliga utblottelse, att han antar en syndig människas gestalt fast han är helt fri från allt vad synd är. Han vill ta på sig det som vi inte själva kan befria oss ifrån: syndens outhärdliga börda. ”Han skall”, som Johannes Döparen säger, ”döpa oss med helig Ande och eld” (Luk 3). Dopet ger oss Andens kraft som liksom en eld bränner bort allt det som hindrar Gud från att verka i oss. Guds kärlek är alltid som en brinnande eld, som ger ljus och värme, men också vill förtära allt i oss som strider mot Guds sanning och kärlek. Dopet ger oss samtidigt det levande vatten, som alltid rinner upp inom oss och släcker vår djupaste törst efter kärlek och mening i livet. Bara Gud kan ge människan det hon innerst inne längtar efter, även om hon säger sig inte vilja veta av honom. Bara han kan fylla det djupaste tomrummet inom oss, som är reserverat för honom.

Dopet är verkligen en paradoxal verklighet. Vi är döpta en enda gång för alltid. Dopet har inpräglat en helt ny identitet i oss: vi har fått barnskapets nåd, vi är Guds adopterade söner och döttrar. Vi har fått del av det nya och eviga förbund, som aldrig kan upplösas, eftersom Guds trofasthet är evig och oupplöslig. ”Genom Jesus Kristus, vår frälsare, har han låtit Anden strömma över oss, för att vi genom Guds nåd skall bli rättfärdiga och, så som det är vårt hopp, vinna evigt liv” (Tit 3:6-7). I dopet får vi en försmak av det eviga livet, som ingjuts i oss som en nåd som sedan skall verka inom oss och förvandla oss till en allt djupare

Kristus-likhet. Men vi måste också samverka med denna nåd och följa i Jesu fotspår. Dopot ger oss den kraft och inspiration som vi behöver dag efter dag, ögonblick för ögonblick. Det gäller alltså att bli kvar i dopets nåd och ta vara på den maximalt och totalt, radikalt och absolut. Det kan bli en daglig källa till glädje för oss, att medvetet försöka se hur vi kan använda den nåd som finns inom oss för att leva i Jesu efterföljd och till Faderns ära genom Anden kraft.

Genom dopet blir vi ett tempel, där den treenige Guden bor. Gud är oss närmare än vi är oss själva. Ändå har vi ibland så svårt att hitta vägen till honom, eftersom vi ännu inte fattat eller velat förstå det som är vår djupaste identitet genom dopet: att vi i Sonen är Guds älskade barn. I sin stora barmhärtighet tröttnar Gud aldrig på att hjälpa oss att hitta vägen tillbaka till honom. Varje människa vi möter kan bli en påminnelse om detta; hon är ju skapad till Guds avbild och väntar på vår omsorg och kärlek. Jesus kom för att förkunna det glada budskapet för de fattiga, för att hela och förlåta, för att göra Faderns barmhärtighet synlig för allt och alla. Vi har som döpta del i hans sändning och kan ge hans barmhärtighet vidare. Det är så Jesus leder sitt folk och sin kyrka. I honom går verkligen profeten Jesajas ord i uppfyllelse: ”Han för sin hjord i bet som en herde, han samlar lammen i sin famn och bär dem i sina armar, sakta för han moderfären fram” (40:11).

Hur kan vi då förmedla den Gode Herdens barmhärtighet till människor som lever i en så tekniskt och ekonomiskt avancerad miljö? Det är Kyrkans och vår största utmaning i vår del av världen. Så många människor menar att de inte behöver Gud och än mindre Kyrkan. De tycker att de har ett bra och lyckligt liv. Så länge allt fungerar tillfredsställande med relationer och arbete, hälsa och ekonomi är det lätt att skjuta undan de djupare frågorna och förneka Gud, vare sig det är mer teoretiskt eller i praktiken. Men det kommer alltid ögonblick i livet när den isande tomheten och ensamheten i ett ödsligt universum tränger sig på. Det finns något i människan som alltid ropar på Gud, på den Gode Herden som inte kan överge och svika sin hjord, ja, som lämnar de nittionio för att söka det mest ömkliga och utsatta lilla lammet, som förrirat sig långt bort i en farlig tillvaro. Som döpta har vi alla kallelsen att hjälpa den Gode Herden och förmedla hans barmhärtighet till dem som behöver den allra mest. Han litar på oss och vill använda oss. Det gäller bara att stå till förfogande och finna sin stora glädje i att vi får förmedla något som är oändligt mycket större än vi själva: Faderns barmhärtighet som har blivit synlig i hans Son som blivit människa för vår skull. Vi är verkligen Guds älskade barn, men det måste synas genom vårt sätt att leva. Vi som säger oss vara kristna är i praktiken nästan det enda som kan beröra våra icke-troende medmänniskor och visa dem vägen vidare till Gud. Gud har anförtrott oss uppdraget att göra hans barmhärtighet närvarande här och nu. Så viktiga är vi, hans älskade barn.